

Hasan Ataul yoldaşın
savunmasıdır.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu

Ankara Devlet Güvenlik
Mahkemesi Başkanlığına

Şimdiye kadar, bizi yargı-
layan bütün mahkemelerde, suç-
lanan, ceza verilmek istenen,
sadece tek tek THKO savaşçıları
değil, fakat onların şahsında
Türkiye halkının kurtuluş müca-
delesiydi. Biz hiçbir zaman bu
mahkemeleri hesap verecek merci-
ler olarak görmedik. Burada be-
nim söyleyeceklerim de ne benim,
ne THKO'nun, halkımın kurtuluş
için verdiği silahlı mücadele-
nin savunmasıdır. Hakkımızdaki
hüküm Türkiye ve dünya halkları
verecektir, biz de yalnız onla-
ra hesap veririz.

Halk savaşçılarına idam,
ömür boyu hapis gibi cezalar

veren bu mahkemeler -özellikle Türk milleti adına adalet dağıtan (!) sıkıyönetim mahkemele- ri-; polislin ve kontr-gerilla- nın işkenceleri; polisiyle, ordusuyla, sivil faşist güçleriyle halka ve halk savaşçılara uygulanan baskı, zulüm, katliamlar bizi yıldırmayacaktır. Bunlar kurtuluş için verdiğimiz silahlı mücadelede kararlılığımızı kuvvetlendirir, halkın ezenlere karşı duyduğu kını artırır. Gölbaşı'nda, Kızıldere'de yığıt- çe ölen arkadaşlarımız, gözünü kırpmadan sehpaya çıkan üç yoldaşımız devrimci kararlılığın örneğini vermişler, halkımızın mücadelesine ışık tutmuşlardır.

Emperyalizmin üçüncü bun- lım dönemine girdiği, sonunun yaklaştığı çağımızda sadece Türkiye halkı değil, Asya, Af- rika ve Lâtin Amerika'nın bütün ezilen halkları kurtuluş için elde silah savaşmaktadırlar.

Vietnam'dan Mozambik'e, Filis- tin'den Kamboç'a, Angola'dan Bolivya'ya kadar dünyanın dört bir yanından yükselen halkların savaş naraları ve zafer sesleri, emperyalizmin köşeye sıkıştırıl- mış kedi gibi vahşileşmesine, napalmliyle, bombalarıyla halklara saldırmasına yol açı- yor. Ancak hiçbir şey halkların zaferini önleyemeyecektir. Halk savaşları çağı emperyalizmin tarihin çöp tenekesine atılma- sıyla son bulacaktır. Dünyanın her yanından gelen halk savaş- çılarının silah sesleri bize yaklaşan zaferi müjdelemektedir.

Söyliyeceklerimin bir sa- vunma niteliyini taşımayacağını belirtmişim. Daha önce THKO savaşçılarının yaptıkları geniş tahlilleri tekrarlamadan, silah- lı mücadele ve onun kaynak- landığı dünya ve Türkiye koşu- ları hakkında halkımıza bazı açıklamalarda bulunacağım.

Önce emperyalizmin ne olduğunu kısaca görelim.

EMPERYALİZM VE EMPERYALİZ- MIN ÜÇÜNCÜ BUNALIM DÖNEMİ:

Emperyalizm, tekellerin ve mali sermaye egemenliğinin kurulduğu, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tekелci birlikler arasında paylaşıldığı ve dünyanın toprak olarak paylaşılmasının tamamlandığı gelişme evresine ulaşmış kapitalizmdir. Emperyalizm, kapitalizmin çelişkilerinin had safhaya ulaştığı, proleter devrimleri çağının başladığı dönemdir.

Bu dönemde, kapitalizm, şartların ekonomik ve politik olarak sosyalizm için olgunlaşmasından kaynaklanan ve devresel buhranlarla da derinleşen genel bunalımına girmiştir. Bu süreç, emperyalizmin ortadan kalkmasıyla

tamamlanacaktır. Emperyalizmin genel bunalımının gelişiminde üç aşama görülür. Bu aşamalarla emperyalizm, nitel değişikliklere uğramamış, çelişkilerin derinleşmesini ve keskinleşmesini doğuran, sonunu biraz daha yakınlaştıran nicel değişiklikler ortaya çıkmıştır. Emperyalizmin birinci bunalım dönemi, ilk sosyalist devrimin zaferiyle, birinci emperyalist savaş süresinde başladı. İkinci bunalım dönemi ise, ikinci emperyalist savaş süresince gelişti ve dünyanın üçte birinin sosyalist kampa katılmasıyla sonuçlandı. 1945-1958 yılları arasında olgunlaşan üçüncü bunalım dönemi ise içinde bulunduğumuz dönemdir.

Halk savaşları emperyalizmin üçüncü bunalım dönemine damgasını vurmuştur. Dünyanın ezilen halklarıyla ABD bayraktarlığındaki emperyalistler ara-

sındaki çelişki çağdaş dünyanın başlıca çelişkisidir. Emperyalizmin diğer çelişkilerinin gelişmesi ve çözümü büyük ölçüde bu çelişkinin gelişim ve çözümüne bağlıdır.

Emperyalist burjuvazi, sömürge ve yarı-sömürge halklarını iligine kadar sömürerek sağladığı kârlardan ^{kolay} kendi ülkesinin proleterlerine nisbeten yüksek ücret vererek metropollerdeki emek-sermaye çelişkisini yumuşatabilmektedir. Ancak dünyanın üçte birinin sosyalist kam-pa katılmasıyla ortaya çıkan emperyalist pazarların ve sömürü alanlarının daralması olayı ve gelişen bağımsızlık hareketleri bu durumu yavaş da olsa değiştirmektedir. ABD'den, İngiltere, İtalya ve Japonya'ya kadar bütün emperyalist ülkelerin işçilerinin militanlaşması, emek-sermaye çelişkisinin ve sınıf mücadelesinin keskinleş-

mesi gözle görülür bir hale gelmiştir. Artık emperyalist burjuvazi kendi ülkesinde de eskisi kadar rahat değildir.

Güçlü bir sosyalist bloğun varlığı ve gelişen halk savaşları tekellerin kendi aralarındaki çelişkileri çözmelerinin en radikal metodu olan savaşa başvurmalarını engellemektedir. Ezilen halkların zaferini kolaylaştıracak ve kendi sonlarını çabuklaştıracak olan savaşa girememeleri aralarındaki çelişkileri köklü bir şekilde halledememelerine yol açıyor ve bu durum emperyalizmin bunalımını şiddetlendiriyor. Dünyanın üçte birinin emperyalist sistemin dışında kalması ve hergeçen gün sosyalist sistemin güçlenmesi, emperyalizmin sömürü alanlarını daraltmakta ve bunalımını şiddetlendirmektedir. Sosyalist ülkelerin halk savaşına yardımları, halkların mücadelesine

(B. Japonya - Amerika?)

güç katmaktadır. Ayrıca, sosyalist sistemin varlığı, dünyada demokratik akımları da güçlendirmektedir.

Dünyanın dört önemli çelişkişi olan; emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişki, kapitalist sistem ile sosyalist sistem arasındaki çelişki, emperyalistler arasındaki çelişki ve emek-sermaye çelişkisinin bu şekilde gelişmesi, emperyalizmin, stratejik planda en güçsüz olduğu üçüncü bunalım döneminin şartlarını hazırladı. Emperyalizmin temelinde var olan, emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişki ön plana çıktı ve sistemin en zayıf halkaları olan sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin, Küba devrimi ile başlayan emperyalizmden kopma süreci başlıyor.

Yeni şartlarda, eski sömürgecilik metotları yetersiz

kaliyordu. Emperyalist sömürünün özünü değiştirmeyen, yeni sömürgecilik metotları uygulanmaya başlandı.

Yeni Sömürgecilik:

Sosyalist pazarın gerçekleşmesi ve tekellerin sömür alanlarının her geçen gün daralması sonucu, emperyalist pazarların nispi istikrarını kaybetmesi ve kendi aralarındaki çelişkileri çözenin en radikal yolu olan savaşa başvuramamaları, aşırı üretimden doğan krizleri daha da ağırlaştırmaktadır. Bu durumda tek çıkar yol, elindeki pazarları daha fazla sömürmektir. Yarı-sömürge ve sömürgelerin daha fazla sömürülmesi, beraberinde, çelişkilerin şiddetlenmesini ve halk savaşlarının ilerlemesini getirir ki, bu, emperyalizmin çıkmasıdır. Çürüten emperyalizm, hiç bir tedbirle yok ol-

masının önüne geçemez.

Pazarları daha fazla sömürmenin yolu, sömürge ve yarı-sömürgelerde kapitalist üretim ilişkilerini geliştirmek, bu yolla sömürün en şiddetli biçimi olan kapitalist sömürü ile bu pazarların sömürülmesini sağlamaktır. Ancak, buralarda gelişen kapitalist ilişkiler, emperyalizmin güdümünde gelişen çarpık kapitalist ilişkilerdir. En dinamik sanayi dalları, ham madde kaynaklarının bulunduğu ve işgücünün ucuz olduğu bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelerde kurulmaktadır (Türkiye'de tekstil, gıda, otomotiv vb.). Bunlar üzerindeki patent, know-how gibi yollarla denetim pekiştirilmektedir.

Bu gelişimin üst yapıda yansımaları, emperyalizmin yüzünü gizlemesi şeklinde olmaktadır. Emperyalizm, sömürge ve

yarı-sömürge ülkelerde, kapitalist ilişkileri, işbirlikçileri vasıtasıyla geliştirmektedir. Bu dönemdeki işbirlikçiler, eski sömürgecilik metotlarının kullanıldığı dönemdeki, sadece aracı rolünü oynayan işbirlikçi burjuvaziden (komprador burjuvazi) farklıdır. İşbirlikçi teknelci burjuvazi dediğimiz yeni işbirlikçiler, emperyalizmin güdümü altında, ülkede yeterli sermaye birikimi, üretim ve sermaye yoğunlaşmasını sağlamıştır. Tamamen emperyalizmin kontrolünde ve onun uzantısı olarak gelişen bu sınıfın bağımlılığı, ekonominin emperyalizmin tamamen kontrolüne girmesiyle pekişmiştir. İşbirlikçi teknelci burjuvazinin, emperyalist burjuvaziye karşı ekonomik, politik ve ideolojik bağımsızlığı yoktur. Emperyalist burjuvazi ile arasındaki çelişki, bölüşümden doğan bir çelişkidir ve işbirlikçi teknelci burjuvaziye özerk

olma yolunda bir harekete itecek nitelikte değildir.

Kapitalist ilişkilerin gelişmesi ve işbirlikçi teknelci burjuvazinin hakimiyetinden, kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin tamamen tasfiyesi anlaşılmalıdır. Emperyalizmin bu ülkelerde hakimiyetini devam ettirmesi için, tüm gerici sınıfların ittifakına ihtiyacı vardır. Söz konusu olan, geri üretim ilişkilerinin emperyalizme ve onun üretim ilişkilerine tabi olması, tamamlayıcı olmasıdır. Kapitalizmin doğal gelişimiyle ilgisi olmayan güdümlü gelişimi, teknelci dönemin ağırlaşan ve yoğunlaşan çelişkilerinin bu ülkelere daha da keskinleşerek yaşmasını doğurur. Ayrıca, kapitalizmin doğal olmayan gelişimi ve buna bağlı olarak geri üretim ilişkilerinin doğal olmayan tasfiyesi ve bunlarla ittifak zorunluluğu,

emperyalist ülkelerdeki çelişkilerle birlikte sömürge ve yarı-sömürge ülkelere özgü çelişkileri de beraberinde getirir. Bu ülkelerde, kapitalizmin yoğun sömürsü yanında, çözülen feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerine bağlı sömürü de devam etmektedir. Mülksüzleşme yoğunlaşırken, işsizlik ve köylülerin proleterleşmesi hız kazanmakta, kırlarda sınıf kutuplaşması en belirgin hale gelmektedir. Üçüncü bunalım döneminde ağırlaşan kapitalizmin devresel krizlerinin, metropollerde yarattığı ekonomik kriz, işsizlik ve enflasyon, bağımlı ülkelerde çok daha ağır ekonomik ve politik krizler yaratmaktadır. Bu durumun şiddetlendirdiği çelişkilerin nasıl geliştiğini, Türkiye'yi incelerken daha geniş olarak göreceğiz. Burada şu kadarını söyleyelim ki; hakim sınıflar arasındaki çelişkiler, hiç bir

zaman kesin olarak çözülmez ve bu sınıflar halka karşı gerici ittifaklarını sürdürmek zorundadırlar. Ezenler ile ezilenler arasındaki çelişkiyi ise, halk savaşı, sömürücü sınıfları yok ederek çözecektir.

Emperyalizme bağlı gerici sınıf ittifakının üst yapıdaki yansıması, devletin faşist yapısıyla mümkündür ve bu sınıfların hakimiyeti son bulmadan bu yapı değişmez. Bütün devlet mekanizmaları, ekonomik-politik-askeri, her bakımdan faşizme göre düzenlenmiştir. Emperyalizmin tamamen kontrolü altına giren ordu, kendi ülkesini, emperyalizm adına işgal etmiştir, emperyalizmin açık işgaline gerek bırakmayan bu duruma gizli işgal diyoruz.

Devrimci hareketin güçsüz olduğu ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin halka karşı açık faşist bir politika izleyecek

kadar gelişmediyi ve diğer hakim sınıfların çıkarlarını minimuma itemediği dönemlerde faşizmin yüzü göstermelik demokrasiyle örtülür ki, buna da, gizli faşizm diyoruz. Yıllardır süren işçi sınıfı hareketinin varlığı ve emperyalist burjuvazinin sömürgelerden elde ettiklerinin bir kısmını ülkesi halkına vermesi, metropollerde burjuva demokrasisinin devamına imkân sağlamaktadır. Bağımlı ülkelere ise, demokrasi dışardan ithal edilmiştir, bunda da halkın mücadelesinin pek az rolü vardır ve emperyalizm ve ona bağlı gerici sınıflar, sömürülerinin azalmasına yol açacak olan burjuva demokrasisine izin vermezler. Metropollerdeki burjuva demokrasisinin yaşaması, bağımlı ve yarı-bağımlı ülkelerde açık veya gizli faşizmin hüküm sürmesine bağlıdır.

Ulkemizde, açık ve gizli faşizm uygulamalarının örneklerini gördük. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin hükümeti Demirel Kabinesi ve orta burjuvazinin üst kesiminin işbirlikçi tekelci burjuvaziyle uzlaşması sonucu kurulan Ecevit hükümeti, özü faşist olan demokrasi dönemlerinin hükümetleridir. Parlaten-ter faşizmin uygulandığı göstermelik demokrasi. 1971-1973 dönemi ise, faşizmin yüzünün iyice açığa çıktığı bir dönemdir.

Emperyalizmin özünde var olan sömürü, baskı, zulüm ve şiddet, sömürge ve yarı-sömürgelelerde daha büyük boyutlar kazanır. Bütün bu nitelikler emperyalizme bağlı gerici sınıfların faşist diktatörlüğü olarak yansır. Halk ösmanlarının, halka karşı uyguladığı bu şiddet politikasına karşı, halkın uygulıyacağı politika, devrimci şiddet

politikasıdır. Ezilen uluslar, bağımsızlık yolunun, şiddet politikasının temel yöntem olduğu silahlı mücadeleden geçtiği gerçeğini kavramışlar ve Küba'dan Vietnam'a kadar her yerde, halklar zaferler kazanmıştır. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın her yerinde, halkın öncülerinin, halkı işçi sınıfının önderliğinde örgütlemek, halk ordusunun temellerini atmak için verdikleri silahlı mücadele, sömürücülerin uykularını kaçırmaktadır. İster açık, ister gizli faşizm olsun, emperyalist sultanın özü değişmediğine göre, halkın buna karşı tavrı da değişmeyecektir. Göstermelik demokrasi, yarattığı imkanlardan faydalanmaktan öte bir şey getirmeyecek, şiddet politikası, halkın temel politikası olarak kalacaktır.

Şimdi de, emperyalizmin krizden krize düştüğü, her geçen gün çürüdüğü, halk savaşla-

rının zaferler kazandığı dünya-
nın Türkiye'sinde son dört yıl-
dır neler oluyor, onu görelim.

12 MART MUHTIRASI VE SONRASI

12 Mart'ı hazırlayan sebep-
leri incelemeyen önce, bir kaç
noktayı açıklamakta yarar var.
Bütün emperyalist ülkeler, dev-
rimci hareketlerin ezilmesi hu-
susunda hem fikirdirler. Bu gö-
revi, İkinci Paylaşım Savaşı'n-
dan sonra, özellikle ABD yüklen-
miştir. 12 Mart öncesinde, Tür-
kiye'de gelişen silahlı mücadele-
ye ve genel olarak devrimci ha-
reketlere karşı tedbir alınma-
sında, bütün emperyalistlerin
görüş birliği içinde oldukları,
emperyalist kuruluşların rapor-
larında açıkça görülür. Arala-
rında bu tedbirlerin biçimi üze-
rinde bazı görüş ayrılıkları ol-
masına rağmen temelde anlaşmaz-
lık yoktur.

İkinci bir nokta da, işbir-
likçi tekelci burjuvazinin de-
ğişik emperyalist guruplarla iliş-
kisidir. İşbirlikçi tekelci bur-
juvazinin, ABD, AET, Japonya ve-
ya başka emperyalist ülkeler ara-
sında bağımsız tercih yapma dü-
rumu yoktur. Belirleyici olan,
emperyalistler arasındaki çeliş-
kinin dünya ölçüsündeki geliş-
midir. İşbirlikçi tekelci burju-
vazi, bu çelişkilerden faydala-
narak, en fazla pay veren em-
peryalist mihrak lehine, belir-
leyici olmayan ağırlığını kor.

12 Mart öncesi ekonomik
durum: Sömürge ve yarı-sömürge
ülkelerde, kapitalizmin güdümlü
ve çarpık olarak geliştiğini,
emperyalizmin krizleri hafiflet-
mek için buraları daha fazla sö-
mürdüğünü, daha önce söylemiş-
tik. Böyle olunca, buralarda,
ekonomik krizlerin daha şiddet-
li olarak ortaya çıkacağı ve de-
vamlılık kazanacağı açıktır.

1970'lere gelindiğinde, Türkiye'de güdümlü kapitalizm önemli ölçüde gelişmiş ve hakim üretim biçimi haline gelmişti. Ülke, hala bir tarım ülkesi olmasına rağmen, sanayinin gelişme hızı tarımı geçmişti.

Köylerde mülksüzleşme ve köylülerin proleterleşmesi, buna bağlı olarak işsizlik, almış yürümüştü. Enflasyon büyük boyutlara ulaşmış, Demirel hükümetinin yaptığı %66'lık devallasyon beklenen faydayı sağlamamıştı. Azami kar oranına ulaşmak için, üretimin artırılması ile halkın alım gücünün düşürülmesi arasındaki ilişki, aşırı üretim buhranı yaratıyordu.

Ağa, tefeci-tüccar, ticaret ve tarım burjuvazisinin elinde biriken sermaye, yatırıma dönüştürülemedi. Ekonomik krizi hafifletmek için, proleteriyayı ve köylüleri daha

fazla sömürmek; zam, vergi ve gerçek ücretlerin düşük tutulmasından elde edilecek kaynaklarla ekonominin geçici de olsa ferahlatılması politikası, en iyi açık faşizm şartlarında mümkündür. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin kontrolündeki açık faşizm, aynı zamanda kaynaklarının sanayie akmasını da sağlar.

12 Mart öncesi politik durum: Politik duruma hakim sınıfların, kendi aralarındaki çelişkiler açısından bakarsak, aralarındaki dengenin bozulmuş olduğunu görüyoruz. Gerici sınıflar arasındaki denge ve ittifak, AP içinde somutlaşmıştı. İşbirlikçi tekelci burjuvazi ile bağları az, geri üretim ilişkileriyle bağları sıkı olan ve gelişen kapitalist ilişkiler sonucu hızla gücünü kaybeden tarım ve ticaret burjuvazisiyle, ağa, tefeci-tüccarların temsilcileri, AP'den ayrılıp DP'yi kurdular. AP dışındaki partilere

(CHP, MNP) çöreklenmiş tekelci gelişimden zarar gören orta burjuvazi, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı parlamentoda, ticaret ve sanayi odalarında, etkili bir muhalefete başladı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin iki kanadı arasında da çelişkiler yoğunlaşmıştı. Çukurova ve Ege'de, kapitalizm öncesi sınıflarla bağları olan ve bu sınıfları süreç içinde tasfiye etmeyi ve kendine tabi kılma politikasını savunan işbirlikçi tekelci burjuvazinin bir kanadının politikasına-ki, Demirel hükümeti bu politikayı uyguluyordu- diğerkanat karşı çıkıyordu. Bu politikaya karşı çıkan kanat, bütün kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin hızla tasfiyesine yönelik bir politika savunuyordu. Bu politika bu sınıfların elinde toplanan kaynakların işbirlikçi tekelci burjuvaziye akmasını sağlayacaktı. Çelişkilerin bu şekilde keskinleşmesi sonucunda,

dengenin bozulmasının ortaya çıkardığı hakim sınıflar arasındaki dağınıklık devlet mekanizması üzerindeki kontrollerinin zayıflamasına sebep oluyordu.

Ezenler ile ezilenler arasındaki çelişkilerin ulaştığı boyutlar ise, 12 Mart muhtırasının verilmiş ve uygulanmış biçimini belirlemiştir. 1960'ların ortalarından sonra güçlenen demokratik hareketler, en yüksek seviyesine ulaşmıştı. 15-16 Haziran işçi direnişisi, Türkiye'nin her yanına yayılan toprak işgalleri, grevler, fabrika işgalleri, şehir küçük-burjuvazisinin ve öğrencilerin direnişleri, her geçen gün artıyordu. 1971 başlarında ise THKO, bu çelişkiyi, sömürücüleri yok ederek kesin çözüme bağlayacak olan silahlı mücadeleyi başlattı. Kısa sürede önemli başarılar elde eden THKO, halkın sempati ve güvenini kazandı.

Kısaca özetlersek; egemen sınıflar için değişikliğe gitmeden egemenliği sürdürmek, artık mümkün değildi. Halk artık eskisi gibi yaşamak istemiyordu ve egemen sınıflar da eskisi gibi yaşayacak durumda değillerdi. Değişiklik 12 Mart'ta yapıldı.

12 Mart 1971-14 Ekim 1973:

Ekonomik ve politik krize karşı alınacak tedbirlerin biçimini belirleyen ezenler ile ezenler arasındaki çelişkinin almış olduğu durumdu. Gelişen devrimci mücadeleyi ve özellikle silahlı mücadeleyi bastırmak için gizli faşizm şartları uygun değildi. Ordu, halka karşı göreve çağırıldı ve faşizmin örtüsü kaldırıldı. Burjuvazinin en gelişmiş kanadının, ordu ve diğer devlet mekanizmalarındaki gücüne dayanarak en fazla ağırlık kazandığı faşist dönemde sadece halka karşı değil, gerici sınıfların

bir kesimine karşı da tavır alındı. Ancak açık faşizme geçişte devrimci ve özellikle silahlı mücadeleye karşı tavır belirleyici olmuştur. Burjuvazinin ve diğer gerici sınıfların aralarındaki çelişkilerin yumuşatılması ve bu sınıfların ortak bir platformda uzlaşmaları, halka ve onun silahlı mücadelesine karşı mümkün olabilmıştır. İleride belirteceğimiz gibi, silahlı mücadelenin geçici yenilgisi de, hakim sınıflar arasındaki çelişkiyi geliştirdiği oranda, seçimlere gidişi sağlayan önemli etken olmuştur.

12 Mart'tan sonra kurulan hükümet, Türkiye'de hakim üretim biçimi haline gelen güdümlü kapitalist ilişkileri daha da geliştirmek ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin en palazlanmış; geri üretim ilişkileriyle bağlarını koparmış kanadına etilim yaptırmak için gerekli olan reform-

ları Kemalist bir görünümle sundular. Kemalizmin üstyapı devrimleriyle çatışan gerici sınıfların tepkisini gözönüne almak zorunda değillerdi. Ve fakat bu yolla küçük ve orta burjuvazinin desteğini sağlayabilirlerdi. Çok kısa bir süre için de olsa başarı kazandılar, bu desteği sağladılar. 12 Mart muhtırası'nın verilmesinden bir gün sonra bunun niteliğini açıklayan ve bunun gizli faşizmin örtüsünün kaldırılması olduğunu bildiren THKO, silahlı mücadeleye devam edeceğini ilan etti. Gelişen silahlı mücadele, faşizmin bütün planlarını altüst etti. Ve onun iğrenç yüzü açığa çıkartıldı. Başlangıçta 12 Mart hareketini ilerici olarak görüp destekleyen bir kısım küçük burjuva aydınları faşizme karşı tavır aldılar. Silahlı mücadelenin devamı faşizmi çılgına çevirdi. Kuduran faşizm sağa sola saldırmaya başladı;

sıkıyönetim ilan edildi; basılmadık köy, aranmadık ev kalmadı. Kürt halkının demokratik taleplerine komando zulmü ile cevap verildi. Faşizm, bütün kürt halkına karşı güçlü bir ezme ve yoketme politikası sürdürdü.

Hakim sınıflar, kendi aralarındaki çıkar çatışmaları devam ederken, helka karşı uygulanacak baskı, terör ve ekonomik tedbirler hususunda hemfikirdiler. Silahlı mücadelenin bastırılması; işçi direnişlerinin, grevlerinin önlenmesi, yaygın lokavt uygulamaları; köylü hareketlerinin, aydın, öğrenci direnişlerinin kırılması yolunda terör uygulaması için birbirleriyle yarış ediyorlardı. Ekonomiye fârahlatmak için başvurulmuş vergi, zam, ücretlerin düşük tutulması gibi tedbirlere karşı halkın tepkisinin önüne geçmenin de yolu olarak açık faşizm görülüyordu.

Grevlerin engellendiği, lo-kavtların alabildiğine arttığı, zam ve vergilerin halkın sırtına yüklendiği, bütün demokratik taleplere terörle cevap verildiği, özellikle Kürt halkı üzerindeki baskı ve zulmün en yüksek seviyesine ulaştığı bu dönemde de THKO eylemlerine devam etti. Bu eylemler, faşizmin yüzünü açığa çıkardığı gibi halkımıza kurtuluşun tek yolunu da gösterdi. Fakat hareketimiz 1971 Haziran'ından sonra önemli darbeler yedi. Bir takım taktik yenilgilere uğradık. Birçok yoldaşımız hunharca katledildi. Bir kısmı yakalandı. Yakalanan yoldaşlarımızı yarıllayan faşizmin uşakları hepsinin idamını istiyordu. Üç yoldaşımızın idam kararı bütün merhalelerden hızla geçirildi ve meclislerde isteri çığlıkları ile kabul edildi. THKO'nun kurucuları olan ve o güne kadar verdikleri mücadelede halk kitlelerinin gönlünde yer etmiş bu üç liderimizi faşizmin kanlı ellerin-

den kurtarmak o dönemde devrimcilerin başlıca görevlerindendi. Bu amaçla üç NATO teknisyenini rehin alan on yiğit halk savaşçısının Kızıldere'de hunharca katledilmelerinden sonra, üç arkadaşımın birlikte Jandarma Genel Komutanı Kemalettin Eken'i rehin almayı planladık. Kemalettin Eken, emperyalizmin uşağı, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ile bütünleşmiş ordunun önde gelen komutanlarından biriydi. Planımızı başarıyla uygulamayınca ben ve Ergun Adaklı kaçmayı başardık. Niyazi Yıldızhan ve Sefa Asım Yıldız yakalandılar. Niyazi yoldaşın yakalandığı yerde kurşuna dizilmesi, faşizmin kanlı yüzünü göstermesi bakımından ibret vericidir. Türkiye ve dünyanın bütün ilerici demokrat güçlerinin baskıları da gözünü kan bürümüş sermaye üzerinde etkili olamadı. İdam kararı uygulandı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar son sözlerinde ve sehpadaki davranışlarında devrimcilerin ölüme

karşı tavırlarını bir kez daha ortaya koydular. Devrimcileri hiçbir baskı ve zulmün yıldıramayacağı bir kez daha doğrulandı.

Halkımızın ve THKO'nun düşmanı emperyalizm ve işbirlikçilerinin çıkarları gereği bizler kurşunlanarak veya idam edilerek yok edilmek isteniyoruz. Düşmanın yaşamını bir süre daha devam ettirebilmesi için bu gereklidir. 1971-1972'de hareketimiz gerçekten ağır darbeler yedi, ancak şunu bir kez daha açıklıyalım ki, düşman ne yaparsa yapsın zafer, Sovyetler Birliğinden Küba'ya kadar her yerde olduğu gibi Türkiye'de de halkın olacaktır. Biz, kurtuluşu giden kan ve ateş dolu yolu geçmeye kararlıyız. Gerisini düşman düşünsün...

Halka karşı tam bir birlik olmalarına rağmen, hakim sınıfların kendi aralarındaki çeliş-

kiler yoğunlaşmış; bozulan denge kurulamadığı gibi daha da bozulmuştu. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin en gelişmiş ve geri üretim ilişkileriyle bağlarını koparmış kanadı, ekonomik ve açık faşizmle sağladığı politik gücüne dayanarak diğer gerici sınıflar aleyhine atılımlar yapmak, geri üretim ilişkilerini reformlarla tasfiye etmek ve bütün kaynakları yatırımlara yöneltmek istiyordu. Feodal sınıf, aracı ve tefeciler ve bunlarla sıkı bağları olan tarım ve ticaret burjuvazisi buna karşı örgütlü olarak direndiler. Geri üretim ilişkileriyle bağları olan ve bunları süreç içinde tasfiye etmeyi düşünen, büyük kapitalist tarım işletmelerine sahip olan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin diğer kanadı da, öbür kanadın aşırı politikasıyla uyumsuzluk halindeydi. Birinci Erim Hükümetinin getirdiği top- rak reformu tasarısı, kapitalist

tarım işletmelerinden vergi almayı da içerince bu muhalefet daha da şiddetlendi. Bu muhalefet Birinci Erim Hükümetine karşı, AP-DP muhalefeti olarak politik plana yansıdı. Tekelci gelişimden büyük zarar gören orta burjuvazi ile işbirlikçi-tekelci burjuvazi arasındaki çelişkiler büsbütün şiddetlendi. (MNP'nin kapatılması, CHP içinde Ecevit-Satır mücadelesi.)

Güdümlü kapitalizmin ulaştığı gelişme seviyesi ve böyle bir politikanın uygulanabilmesi için gerekli dış desteğin yokluğu, Birinci Erim Hükümetinin genel olarak işbirlikçi-tekelci burjuvazinin ve özel olarak da işbirlikçi-tekelci burjuvazinin bahsettiğimiz kanadının, diğer bütün gerici sınıflara karşı da bir politika uygulayabilmesinin imkanını ortadan kaldırıyordu. Erim'in ABD seyahati ve haşhaş ekiminin yasaklanması da yeterli

dış destek sağlayamadı. Silahlı mücadelenin 1971 ortalarından sonra, geçici olarak, yenilgi sürecine girmesiyle, gerici sınıfların kendi aralarındaki çelişkileri geri plana iten sebep de büyük ölçüde ortadan kalkmıştı. Bu şartlarda Birinci Erim Hükümetinde temsil edilen işbirlikçi-(x) burjuva kanadı taviz vermek zorunda kaldı. Bunun en tipik örneği toprak reformu tasarısının geçirdiği süreçtir. Başta radikal hükümler getiren tasarı, hakim sınıflar arası mücadeleler sonucu yavaş yavaş budanarak sonunda toprak ağalarının çıkarlarına bile pek az zarar verecek şekilde kanunlaştı.

İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin faşizmin tezgahlanmasında baş rolü oynayan kanadının, politikasını tam olarak uygulayacak güçten yoksun olması en başta diğer kanatla uzlaşmasını doğurdu. Birinci Erim Hükümetine (x) tekelci

bu kanadın da temsilcisi alındı. İkinci Erim ve Melen Hükümetlerinde ise bu kanat daha güçlü olarak temsil edildi. Bu iki yıllık dönemde işbirlikçi-tekelci burjuvazi, diğer gerici sınıflar aleyhine büyük atılım yaptı. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin geri üretim ilişkileriyle bağlarını koparmış kanadı (Koç, Eczacıbaşı, İş Bankası Gurubu) ise, diğer kanat (Ak Bank, Sabancı gurubu) aleyhine gelişme sağladı. 12 Mart öncesi bozulan dengenin bu şartlarda yeniden kurulması güçtü ve aralarındaki mücadele şiddetlendi.

12 Mart'tan sonraki hükümetlerin kendilerine uyguladığı politikaya karşı zaman zaman birlikte hareket eden, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin en gelişmiş kanadı dışında kalan gerici sınıf ve tabakalar, silahlı mücadelenin, geçici olarak, yenilgisi ve devrimci

hareketin genel gerilemesi üzerine, seçim konusu gündeme getirildi. Gerici Sınıfların seçim konusundaki tavırları şöyle özetlenebilir:

İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin faşizmin tezgahlanmasında baş rolü oynayan kanadı, feodal üretim ilişkilerini yukarıdan aşağı tasfiye ederek, köylünün alım gücünü yükseltmek ve bu yolla kapitalist pazarı geliştirmek, tefeci-tüccar sermayesini kendi elinde toplamak ve açık faşizm ortamında halkı en yoğun şekilde sömürerek daha fazla kar etmek istiyordu. Bütün demokratik özgürlükleri ortadan kaldıran ve sömürüyü alabildiğine yoğunlaştırdığı için patlama tehlikesini içinde taşıyan bu politikanın diğer gerici sınıflara yönelik bölümünü uyguluyabilmesi için gerekli ekonomik güç ve dış destekten bu kanat yoksundu.

İşbirlikçi-tekelci burjuva-

zinin toprakla ve geri üretim ilişkileriyle bağları olan kanadı ise, halka karşı alınan her tedbiri desteklerken, kendini hedef alan uygulamalara karşı çıkıyordu. Bu kanat, gelişen güdümlü kapitalist ilişkilerin geri üretim ilişkilerini göstermelik demokrasi şartlarında süreç içinde tasfiye edebileceğini, kısa süreli tasfiyenin, pazarı genişletme sorununa ivedi cevap veremeyeceğini, ancak devrimci mücadelenin gerilediği bir dönemde, göstermelik demokrasinin kitlelerin devrimci potansiyelini yumuşatacağını savunuyordu. Ayrıca diğer kanadın faşizmle elde ettiği güce karşı göstermelik demokraside toprakla olan bağlarından aldığı avantajlarla sağliyaacağı oy gücünü hesab ediyordu.

Toprak ağaları, tefeci, tüccar ve bunlarla sıkı bağları olan tarım ve ticaret burjuvazi-

si gelişen güdümlü kapitalist ilişkiler sonucu kaybettiği ekonomik gücünü göstermelik demokraside, etkisi altında bulunan köylülerden alacağı oylarla sağliyaacağı politik etkenlikle telafi etmek istiyordu. Faşizmin en ateşli savunucularından olan bu sınıfın göstermelik demokrasiyi istemesi silahlı mücadelenin bastırılmasına bağlıdır.

Gelişen teknelci ilişkilerden zarar gören orta-burjuvazi, 12 Mart sonrasının teknelciliği büsbütün geliştiren uygulamalarına karşı tavir alıyordu. Güçlü bir işçi sınıfı hareketinin olmadığı bir ortamda küçük-burjuvazinin ve işçi aristokrasisinin etkinliğindeki işçi sınıfının faşizme karşı tepkilerini kendi hareketi içerisinde yönlendirmeyi başardığından, orta-burjuvazi geniş bir kitle desteği sağlamıştı. Orta-burjuvazi ve onun yönlendirmesi altında

bulunan sınıf ve tabakalar bu potansiyeli, politik planda en iyi yansıtabilecek seçimden yanaydılar. İşbirlikçi-tekelci burjuvaziye karşı olan fakat onunla yapısı gereği uzlaşmak zorunda bulunan orta-burjuvazinin üst kesimi yönlendirmesinde gelişen orta ve küçük-burjuva hareketinden ileride daha geniş olarak bahsedeceğim.

1973 başlarında yer alan Cumhurbaşkanlığı seçimi, genel seçimlerin yapılmasını isteyen politikanın ağır baskısının keşinleştiği tarihtir. Ancak bu seçim sadece genel seçimin yapıp yapılmayacağı açısından önemli değildir. Bu seçimde devletin en yüksek kurumu üzerinde hakim sınıflar arasındaki mücadele de en açık biçimiyle yansımıştır. Bu seçimde orta burjuvazinin üst kesiminin, işbirlikçi-tekelci burjuvaziyle uzlaşması açıkça görüldü. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin

bir kanadının adamı olan Sunay'ın görev süresi uzatılmadı. Diğer kanadının temsilcisi Gürler de seçilemedi. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin Gürler'e karşı kanadı, orta-burjuvazinin üst kesimiyle birleşti. AP ile CHP'nin bir kanadının işbirliği olarak ortaya çıkan karşı koymaya DP, Bozbeyliyi aday göstererek katıldı. Gürler'i aday gösteren işbirlikçi-tekelci burjuva kanadın muhalefeti Sunay'ın görev süresinin uzatılmasını engelledi. Sonuçta, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin iki kanadının ve orta burjuvazinin üzerinde anlaşabildiği denge Korumak'le sağlandı ve Korumak Cumhurbaşkanı seçildi.

Cumhurbaşkanlığı seçiminde görülen işbirlikçi-tekelci burjuvazinin AP tarafından temsil edilen kanadı ile orta-burjuvazinin üst kesiminin kontrolündeki CHP arasındaki işbirliği bu

seçimden sonra bozuldu. Seçime gitme konusunda işbirlikçi-tekkelci burjuvazinin iki kanadının anlaşması AP'de temsil edilen kanadın CHP ile işbirliğini bozmasına yol açtı. İşbirlikçi-tekkelci burjuvazinin iki kanadını temsil eden Talu Hükümeti kuruldu. Bu hükümetin en önemli görevi Ekim 1973'te seçimi gerçekleştirmektir.

14 Ekim Seçimleri ve CHP-MSP Koalisyonu:

Seçim öncesinde hakim sınıflar arasında bir birlik sağlanamamıştı. İşbirlikçi-tekkelci burjuvazi 1965 ve 1969 seçimlerinde olduğu gibi bir bütün olarak AP'yi desteklemiyordu. AP üzerindeki desteklerini bütünüyle çekmemelerine rağmen bir kanat CHP'ye (Eczacıbaşı gurubu), bir kanat da MSP'ye (Sabancı gurubu) çengel atmak istiyordu. Seçimlerden önce önemli adımlar

bu yolda atılmıştı. CGP ise işbirlikçi-tekkelci burjuvazinin partisi olmak için elinden geleni yapıyordu. Ancak, bu sınıfın desteğini elde edecek güçten yoksundu.

İşbirlikçi-tekkelci burjuvazinin yeterli desteğinden mahrum olarak seçimlere giren AP ve CGP, kitlelerin önünde 12 Mart sonrası kanlı faşizmin baş destekçisi olarak görülüyorlardı. Halkın anti-faşist tepkisi, bu partilerden kopmasına sebep oldu. Seçimlerde AP büyük oy kaybına uğradı, CGP ise nerede ise silindi. Geri üretim ilişkilerinin ve işbirlikçi-tekkelci burjuvazi ile zayıf bağları olan tarım ve ticaret burjuvazisinin temsilcisi DP yapısı gereği halkın üzerinde sahip olduğu etki nedeniyle gücünü korudu. Güçlü işçi sınıfı hareketi olmadığı için, işçi aristokrasisinin, küçük-burjuvazi ve orta-burju-

vazinin alt kesimlerini yönlendirmeyi başaran orta-burjuvazinin üst kesiminin kontrolündeki CHP, 12 Mart'tan sonra yürüttüğü politikayla, kitleler gözünde anti-faşist bir görünüm kazanmış, bu dönemin anti-faşist birliğini ve silahlı mücadelenin yarattığı potansiyeli kendisine kanalize etmeyi başararak, seçimlerde büyük başarı kazanmıştır. Yine bir orta-burjuvazi partisi olan MSP de, seçimleri başarıyla kapatmıştır. İşçi sınıfı öncülüğünde, proleter demokrasisine yönelik güçlü bir hareket olmadığı bu dönemde, açık faşizme muhalefet eden ve göstermelik burjuva demokrasisini amaç edinen CHP ve MSP, açık faşizme karşı tek alternatif olma durumuna gelmişti. Bu durum, yığınların, burjuva demokrasisinin kötü bir karikatüründen başka bir şey olmayan şekli demokrasiye yönelmelerini sağlamış ve

bu partilerin başarılarının nedeni olmuştur.

Seçimlerde orta-burjuva partilerin ekonomik güçlerine uygun olmayan bir politik güç elde etmeleri (CHP-MSP parlamentoda çoğunluğu sağlıyordu), işbirlikçi-tekelci burjuvazinin kendi içindeki çelişkiler, hükümet kuruluşunu dört aya yakın bir süre geciktirdi. CHP ve MSP ile işbirlikçi-tekelci burjuvazi arasında uzlaşma sağlanması ki bu uzlaşma orta-burjuvazinin yapısı gereğidir-hükümetin kurulmasını sağladı. Seçimden önce adımları atılan bu uzlaşmanın ne şekilde gerçekleştiğini koalisyon hükümetinin yapısını incelerken göreceğiz.

CHP - MSP Koalisyonu:

Bir partinin yapısını incelerken, ona oy veren sınıflar ile onu yönlendiren sınıf

arasındaki farkı iyi görmek gerekir. CHP içindeki işbirlikçi-teknelci burjuvazinin temsilcilerinin tasfiyesi, Feyzioğlu'ndan sonra Satır gurubunun da partiden ayrılmasıyla, büyük ölçüde sağlanmıştı. Orta-burjuvazinin üst kesimi, bu tasfiyelerde işbirliği yaptığı, küçük burjuvazi ve orta-burjuvazinin alt kesiminin temsilcilerinin yönetimden uzaklaştırılmalarıyla (Kırıkoğlu'nun Genel Sekreterlikten ayrılması vb.), parti içinde kontrolü ele geçirdi. MSP ise, zaten orta-burjuvazinin üst kesiminin önderliğinde kurulmuştu. Ben bu savunmada, bu partilerin geniş sınıf tahlillerini yapmadan bunları kontrol eden orta-burjuvazinin üst kesiminin tavrı üzerinde duracağım ve tahlillerimin ağırlığını, koalisyonun büyük ortağı CHP teşkil edecektir.

Orta-burjuvazinin üst kesimi, işbirlikçi-teknelci burju-

vazinin hayatîyetine değil, onun hızla güçlenmesine karşıdır. Ekonomik gücünü korumak, geliştirmek ve işbirlikçi-teknelci burjuvaziye bütünleşmek çabasıdır. Tekelciliğin hızla gelişmesi ise, bütünleşmeyi değil, bu sınıfın işbirlikçi-teknelci burjuvazi tarafından yutulmasını getirir. Yaptıkları üretimin niteliği açısından işbirlikçi-teknelci burjuvaziye bağımlıdır, onun tamamlayıcısıdır, işbirlikçi-teknelci burjuvazinin sonu kendi sonudur. Bu sosyal tabakanın yapısı, temeli güdümlü kapitalist ilişkilerin geliştirilmesi olan ekonomi-politikasının işbirlikçi-teknelci burjuvazinin ekonomi-politikasıyla çatışmasını sağlamakta ve bu durum uzlaşma şartlarının temelini oluşturmaktadır. CHP ve MSP içinde orta-burjuvazinin üst kesiminin hakimiyetinin sağlanması ve işbirlikçi-teknelci burjuvazinin değişik kanatlarının bu iki partiye çengel

atma yolunda başlattığı girişimlerin başarılı olması uzlaşmayı ve CHP-MSP koalisyonunun kurulmasını sağladı.

Hükümeti oluşturan partilerin seçim öncesi savunduğu ekonomi-politikasının işbirlikçi-tekelci burjuvaziyi rahatsız eden yanları budanmış, halk sektörü meselesi uzlaşmanın sağlanmasına paralel olarak sulandırılmış, seçim öncesi, tekelciliğe karşı söylenen sözler bir daha ağıza alınmamıştır. Ecevit, seçimlerden önce "bir avuç çıkarıcı çevre" sözü ile işbirlikçi-tekelci burjuvaziyi değil, spekülatörleri, aracı, karaborsacıları kastettiğini açıklamıştır. Bunlara işbirlikçi-tekelci burjuvazi de karşıdır. Parti ideologları, gazetelerde yazdıkları yazılarda ekonomi-politikalarının tekelciliğe karşı olmadığı konusunda teminat vermişlerdir.

Hükümetin uyguladığı ekonomi-politika, halka karşı güdümlü kapitalist ilişkileri geliştirici bir politikadır. Geri üretim ilişkilerini süreç içinde tasfiye edecek, pazarları kapitalizme açacak tedbirler alınmakta, krediler tarım ve ticaretten sanayiye kaydırılmaktadır. Yüksek taban fiyat politikası ve personel kanununda yapılan değişiklikler, yoksul köylülük, işçi sınıfı ve küçük memurlar dışında kalan sınıf ve tabakaların hayat şartlarını çok kısa bir süre için yükseltse de, bunların artan alım gücü, pazarların gelişimini ve son tahlilde işbirlikçi-tekelci burjuvazinin gelişmesini sağlayacaktır. Enflasyonist politika, halka karşı ve sanayici damarı kabaran işbirlikçi-tekelci burjuvazinin yararınadır. Kredi dağıtımında işbirlikçi-tekelci burjuvazinin yanında orta-burjuvazinin üst kesimleri de gözetilmektedir.

Bu ekonomik-politika, güdümlü kapitalizmi geliştirmeyi amaçlayan ve pastayı hakim sınıflar arasında güçlerine göre paylaştırmayı sağlayan bir politikadır. En büyük payı, ekonomik gücü en fazla olan işbirlikçi-tekelci burjuvazi alacaktır. Geri üretim ilişkilerinin temsilcilerinin aldıkları payın yanında, orta-burjuvazinin üst kesimi de sömürden pay alabilecek, böylece varlığını koruyabilecek, bir kısmı işbirlikçi-tekelci burjuvaziye katılabilecektir. Orta-burjuvazinin alt kesimi ise, giderek gücünü kaybedecek ve tekelciliğe karşı daha keskin bir tavır alabilecektir. Sömürge ve yarı sömürgelerde orta-burjuvazinin üst kesiminin dışında, diğer sömürücü sınıf ve tabakalar, sömürden pay alarak varlıklarını sürekli olarak koruyacak durumda degillerdir. Orta-burjuvazinin alt kanadı ve küçük burju-

vazi, hayat şartlarındaki geçici düzeltilmeler dışında varlıklarını sürdürecektir ve işbirlikçi-tekelci burjuvaziyle uzlaşmalarını getirecek ekonomik temele sahip degillerdir. Orta-burjuvazinin alt kanadı ve küçük-burjuvazinin tekelciliğe karşı alacağı tavır, doğru devrimci taktikler uygulanabilirse, tekelciliğin özüne, yani emperyalizme karşı çıkış haline gelebilir.

Demokrasi konusunda Ecevit hükümetinin kurulmasından sonra, halkın bilincini çarpıtmak ve devrimci mücadeleyi pasifize etmek amacını güden kampanya ve uygulamalar yoğunlaştı. Emperyalizmin ve onun uzantısı işbirlikçi-tekelci burjuvazinin sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devlet mekanizmasını ekonomik, politik ve askeri olarak faşizme göre düzenlediğini, emperyalist sömürü kalkmadan bunun değişmeyeceğini, açık fa-

şizmden vaz geçmekle, bu duruma sadece perde gerildiğini daha önce söylemiştik. Yarı-sömürge bir ülke olan Türkiye'de de durum böyledir. Demokrasi bir iktidar sorunudur. Ancak halkın iktidarı halk demokrasisini kurabilir. Halk demokrasisine;ekonomik, politik, askeri, her bakımdan burjuva devlet mekanizmasının uzun süreli halk savaşıyla parçalanması, yıkılmasıyla ulaşılabılır.

Yarı-sömürge ülkelerde demokrasi, bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi, hakim sınıflar için demokrasidir. Bütün gerici sınıflar, halka karşı uygulacak faşist tedbirlerde her zaman anlaşmaktadırlar. 12 Mart'tan sonra işbirlikçi-tekelci burjuvazinin bir kanadı dışında kalan gerici sınıflar, faşizmin halka karşı uyguladığı teröre değil, bu kanadın faşizmle elde ettiği güçle kendilerine karşı uygula-

dığı politikaya karşı çıktılar. CHP'nin muhalefeti de böyle bir muhalefetti. CHP, yapılan Anayasa değişikliklerini, faşist kanunların çıkarılmasını, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kuruluşunu, idamları ve toplu yoketmeleri ya desteklemiş, ya sessiz kalmış, ya da bunlara karşı etkili bir muhalefet yürütmemiştir. CHP, demokrat dünya kamuoyunun Türkiye'deki faşizme karşı muhalefetini yumuşatmak için çaba göstermiştir (CHP'li Mustafa Üstündağ, Turan Feyzioğlu'yla Avrupa Konseyi'nde, bu yönde işbirliği yaptılar), 12 Mart'tan sonra söylediği "demokrasimiz zedelenmiştir" sözü ile Ecevit, açık faşizmi bile ufak tefek yarılar almış gerçek bir demokrasi olarak kabul etmiştir. Halka ve öncülerine karşı uygulanan terör, Kürt Halkına yapılan baskı ve zulüm, grevlerin yasaklanması, sokaklarda devrimcilerin kurşunlanması, idam edilmesi

veya işkenceyle öldürülmesi, hep bu "zedelenmiş demokrasi" döneminde olmuştur. Ecevit, Başbakan olduktan sonra, 12 Mart uygulamalarını reddetmemiş, "geçmişe sünger çekelim" sloganıyla, yapılanları unutturmak istemiştir. Ama, halkımız ve onun öncü gücü THKO, yapılanları unutmayacak ve tek tek hesabını soracaktır.

Yarı-sömürge ülkelerde, Batının burjuva demokrasileri de kurulamaz. Çünkü, Batının burjuva demokrasileri, halkın ve özellikle proleteryanın uzun süreli mücadelesi ve kapitalizmin doğal gelişimi sonucunda kurulur; güçlü bir işçi sınıfı hareketinin varlığıyla ve emperyalist burjuvazinin sömürge ve yarı-sömürgelerden elde ettikleri karlardan dolayı kendi halkının hayat standardını nispeten yüksek tutmasıyla yaşar. Yarı-sömürgelerde ancak, emperyalist sömürünün devamı için

uygun şartları hazırlayan faşizmin yüzünün örtülmesi olan burjuva demokrasilerinin karikatürleri kurulabilir. Halk demokrasisi, burjuva demokrasisi ve yarı-sömürge ülkelerdeki göstermelik demokrasiyi birbirine karıştırmak, demokrasi kavramını çarpıtmaktır. Bu kavramları birbirine karıştıran Ecevit, bunu, halk demokrasisinin emperyalizmin ve buna bağlı olarak temsilcisi olduğu sınıfın (orta-burjuvazinin üst kesimi) sonu olduğunu bildiği için, bilinçli olarak yapmaktadır. Ecevit'in demokrasi anlayışı, son günlerde bir kez daha açığa çıktı. Karamanlis gibi sicilli bir işbirlikçinin, nasıl ve kimler tarafından planlandığı belli olan hükümet kuruluşunu "Yunanistan'a demokrasinin gelmesi" olarak kabul eden Ecevit, kerameti kendinde görmüş ve demokrasi ihracatçısı haline gelmiştir. Dışarıdan ithal edilen

demokrasiyi halk demokrasisi olarak kabul edenlerin, bu işin tüccarlığına başlaması şaşılacak bir şey değildir.

Ecevit demokrasisinin, hakim sınıflar için demokrasi, halk için faşizm olduğu iyice görülmektedir. Hükümet kurulduktan sonra, ilerici dergiler toplatılmış, yazarları hapsedilmiş, bildiri dağıtan gençler tutuklanmıştır. İskenderun Demir-Çelik İşletmelerinde çıkan olaylar ise, en belirgin örnektir. Sendikal hakları ve ücret artışı için direnişe geçen yüzlerce işçi tutuklanmış, yaralanmış, dövülmüş ve bilinmeyen veya bilinmesi önlenen sayıda işçi öldürülmüştür. Ordu, her zamanki görevini yerine getirmiş, onlara ateş açmış, işçilere işkence etmiştir. Bu olayların gazetelerde tam olarak yansımaları önlenmiştir. "Batı demokrasisi getireceğim." diyen Ecevit'in ismarladığı demokrasi, henüz

gümrükten çıkmadığı için mi faşist baskılar devam ediyor. Yoksa yanlış mal mı gönderildi? İkisi de değil. Bu sipariş 1946'da yapıldı ve emperyalizm bütün yarı-sömürgelere ihraç ettiği demokrasiyi, Türkiye'ye de gönderdi. Bu demokrasi gizli faşizmdir.

Yarı-sömürgelerdeki demokrasinin gizli faşizm olduğunu söylerken, özü aynı olan (faşist öz) iki tip uygulama arasındaki nicel farkla gözden kaçırmamak gerekir. Birincisi, işbirlikçi-teknelci burjuvazinin egemenliğinde uygulanan gizli faşizmdir (Demirel dönemi). İkincisi ise, parlamenter faşizmin uygulandığı göstermelik demokrasi olarak ortaya çıkan gizli faşizmdir (Ecevit dönemi).

Hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin keskinleştiği, hakim sınıfların eskisi gibi yönetmeyecek duruma geldiği ve si-

lahlı mücadelenin geçici olarak ezildiği, fakat devrimci potansiyelin yüksek olduğu yarı-sömürge ülkelerde, ara sınıfların sol görünümlü hükümetler kurmalarına müsaade edilmektedir. Böylece kitleler emperyalizm ile uzlaşma içinde olan iktidarların peşine takılmakta ve geçici de olsa umutlarını bunlara bağlamaktadır. Devletin faşist özünün değişmediği (bugün Türkiye'de, başta ordu, polis, MİT gibi kurumlar olmak üzere bütün devlet mekanizması, faşist yapısını korumaktadır.) Bu iktidarlar döneminde halkın özlemlerine karşılık verilemeyecek, yaşayışları düzeltilmeyecektir. Çünkü, kitlelerin çıkarları emperyalizmle uzlaşmaz. Halkı kısa süreli pasifize etmeyi sağlayan bu dönem, aynı zamanda kitlelerin kendi tecrübeleriyle pişmelerini, gerçek kurtuluşun nerede olduğunu kavramalarını sağlayacaktır.

Uzun süreli olmayan bu sol görünümlü iktidarlar, gerek hakim sınıfların kendi arasındaki, gerekse halkla hakim sınıflar arasındaki gelişkilere çare bulamayacak, devrimin objektif şartlarının daha da olgunlaşmasını sağlayacaktır. Devletin faşist özünün değişmediği, egemen sınıfların halka karşı uyguladıkları şiddet politikasının devam ettiği bu dönemlerde, halkın bunlara karşı uygulaması gereken devrimci şiddet politikasında, ortaya çıkan imkanlardan faydalanmaktan başka bir değişiklik olmaz.

Ecevit, demokrasi kavramını çarpıtırken, buna bağlı olarak ortaya attığı, "iç barış" sloganıyla da, kitleleri pasifize etmeye çalışmaktadır. Bir toplumda sömürenler var olduğu, sömürü var olduğu müddetçe iç barıştan söz edilemez. Sömürenlerle sömürülenlerin mücadelesi,

sınıfların ortaya çıkışından beri devam etmektedir, sınıfların ortadan kalkışıyla sona erecektir. Halkı uyutmak için "iç barış" sloganları atanlar da bunun gerçekleşmeyeceğini bildiklerinden, her sıkıştıkları anda zora baş vurmakta ve halkın her türlü direnişini kırmak için, ordusunu, polisini hazır tutmaktadır. İskambil kağıtlarından kurulan iç barış şatosu, halkın ve onun öncülerinin mücadelesi sonucunda kısa sürede yıkılmaya mahkumdur. Çünkü halkla sömürenler arasındaki çelişki uzlaşmaz bir çelişkidir.

"İç barış" sloganının ikinci yönü, hakim sınıflar arasında uzlaşma sağlamaktır. Ecevit'in diğer partilere "muhalefet bile olamayacaksınız" sözünün anlamı, hükümetin bütün gerici sınıfların çıkarlarını gözettiği, hepsinin gücü oranında pas-

tadan pay almasını sağlayacak bir politika uygulayacağıdır. Bugün için bu hakim sınıflar arasında barış sağlanmıştır, fakat bu barış dönemi, savaşın tohumlarının ekildiği bir barış dönemidir. Uygulanan ekonomik politika, proleterya, yoksul köylülük, küçük üretici ve her küçük burjuvazisinin alt kesimi dışında kalan bütün sınıfları gözetmesine rağmen, en fazla işbirlikçi-tekelci burjuvazinin gelişmesini sağlamakta ve açık faşizmin şartlarını hazırlamaktadır. Halka karşı açık faşizm uygulayacak ve diğer gerici sınıfların çıkarlarını çıkarlarını minimuma itecek kadar güçlenince, işbirlikçi-tekelci burjuvazi, şimdi verdiği tavizleri vermekten vaz geçecektir. O zaman, Sayın Ecevit, dünyanın tanıyacağı en kanlı faşistlerden biri olacaktır. Kesindir ki: Bugünkü homojen olmayan Halk Partisinin içinden

faşizm yolunda yürüyenler çıkacağı gibi, halkın yanında saf tutup halk demokrasisi yolunda da yürüyecekler çıkacaktır. Bu ayrışmada halkın silahlı mücadelesi çabuklaştırıcı ve belirleyici etken olacaktır.

Silahlı mücadelenin bastırılmasıyla meydana boş bulanlar, şimdi de, CHP-MSP hükümetinin anti-emperyalistliğinden dem vuruyorlar. Yeni-sömürgecilik şartlarında, yarı-sömürgecinin emperyalizm adına kendi ordusu tarafından işgal edildiğini, buralarda gelişen kapitalist ilişkilerin güdümlü kapitalist ilişkiler olduğunu, ekonominin ve üst-yapı kurumlarının emperyalizmin kontrolünde olduğunu, emperyalizmin, sultasını devam ettirebilmek için devleti, ekonomik-politik-askeri olarak faşizme göre örgütlediğini ve bu durumun Türkiye için de geçerli olduğunu söylemişim. Emperyalizmin kontrolündeki bu yapı

i çinde, emperyalizme karşı tavır alınamaz. Emperyalizmin çizdiği sınırlar içinde hareket ederek, emperyalizmi kovmayı düşünmek safdillik olur. Yarı-sömürgelerde anti-emperyalist tavır bu yapıyı parça parça yok edecek olan Halk Savaşının temellerini atmak için çalışmaktadır. Emperyalizm ile uzlaşan, onun çizdiği sınırlar içinde hareket eden Ecevit Hükümetini anti-emperyalist olarak göstermek, anti-emperyalist kavramını çarpıtmak, emperyalizmi ve sömürsünün gerçek niteliğini gözlerden saklamaktır.

Bugün, hükümeti oluşturan partilere hakim olan orta-burjuvazinin üst kesimi, emperyalizmin kesin kontrolü altında olan bir sınıf değildir, fakat yapısı gereği onunla uzlaşmak zorundadır. Emperyalizme karşı göstereceği tavır, emperyalizmin uzantısı olan işbirlikçi-tekeli burjuvazinin tavrından deği-

şiktir. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin, efendileriyle sadece pay almadan doğan bir çelişkisi varken, bu sınıf tekelleşmeden zarar görmektedir. Ancak bu sınıf, üretimdeki yeri itibariyle, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin yan sektörü olma durumundadır, ona bağımlıdır, onun tamamlayıcısıdır, o olmadan yaşayamaz.

Emperyalizmin kovulmasıyla sağlanabilecek olan tekelci gelişimin son bulması, bu sınıfın da sonudur. Bu nedenle, orta-burjuvazinin üst kesimi emperyalizmle uzlaşmak zorundadır. Çıkarları, destek sağladığı küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin alt kesimleriyle değil, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin yanında olmasındadır ve bu nedenle tutarlı bir anti-emperyalist tavır alamaz; aksine her geçen gün emperyalizmle uzlaşmasını perçinlemek zorundadır.

Emperyalizmin uzantısı işbirlikçi-tekelci burjuvazi ile uzlaşma ve yabancı sermaye konu-

sundaki tavır, Ecevit anti-emperyalistliğinin temelini oluşturur. Uzlaşma... Hükümet programında NATO, CENTO gibi emperyalist askeri paktlara ve ikili antlaşmalara sadık kalınacağı söylenerek ortaya konan bu uzlaşma, Kıbrıs konusunda doğuşuna ulaştı.

Emperyalizmle uzlaşmanın, giderek işbirliğine dönüştürülmesinin adımlarının atıldığı Kıbrıs konusuna geçmeden önce, hükümetin anti-emperyalist tavrı olarak lanse edilen haşhaş ekimi yasağının kaldırılması üzerinde duracağım. Önce şunu belirtiyim ki, biz, halkımızın geçim kaynağı olan haşhaş üzerinde yasağın kaldırılmasından ve en geniş alanlarda ekim yapılmasından yanayız. Neyi, nerede, ne kadar ekeceğine, sadece halkımız karar verebilir. Biz, hükümetin kararının niteliğini açığa çıkarırken, haşhaşın ekilmesini sağlayan yönünü de destekleriz, bu

yönde onu daha ilerilere zorla-
rız.

Suni uyuşturucu madde imal eden tekellerin, afyonu ham madde olarak kullanan tekellere ağır basması ve Erim Hükümeti'nin bunların desteğini sağlamak istemesi, afyonun yasaklanmasına sebep oldu. Ancak, haşhaş konusu, Türkiye'nin emperyalizm açısından genel önemi yanında pek önemli değildi ve emperyalist tekellerin bir grubu da haşhaşın ekilmesinden yanaydılar. Bu durumu değerlendiren bütün partiler, AP'den CHP'ye kadar hepsi, halkın desteğini almak amacıyla haşhaş yasağının kaldırılmasını seçim bildirgelerine aldılar. Bu, emperyalizmin göstermelik demokrasiyi yaşatmak için halka verdiği bir tavizdir. Hiç bir zaman anti-emperyalist bir tavır alamıyacak olan Ecevit hükümeti, haşhaş yasağını kaldır-

makla halkın anti-emperyalist birikimini kendisinde topladı. ABD'ye karşı tavır almış görünümü kazanan Ecevit, Afyon'daki konuşmasında halkın elindeki anti-Amerikan, anti-emperyalist pankartları "sizi göremiyorum" diyerek indirtti. Aslında Ecevit, halkı orada çok iyi görüyordu, fakat elinde "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Amerika" yazılı pankartları tutan köylülerin şahsında, emperyalizmin ve kendi sınıfının da sonunu gördüğü için bu pankartlara tahammül edemedi.

Türkiye'nin Kıbrıs'ı işgaline geçmeden önce, işgalden önceki duruma bir göz atalım. Kıbrıs Cumhuriyeti, Akdeniz'in en önemli yerinde, sınıf mücadelesinin her geçen gün daha da şiddetlendiği, emperyalizmin büyük çıkarlarının olduğu bir bölgede kurulmuştu. Kıbrıs proletaryasının iktidarda ağırlı-

ğini hissettirmesi, Makarios Hükümetinin sosyalist ülkeler ve bağımsızlık hareketleriyle iyi ilişkiler kurması, adanın emperyalizmin kesin kontrolünden çıkmasına sebep oldu. Makarios Hükümetinin politikası, her geçen gün emperyalizm ile daha fazla çelişiyordu. Bu duruma son vermek için, açıktan açığa emperyalist planlar hazırlanıyordu. Bu planların gerçekleşmesinde en fazla görev, adayla sıkı bağları olan yarı-sömürge Türkiye ve Yunanistan'a düşecekti.

Emperyalist planın ilk aşaması, Sampson'un faşist darbesiyle gerçekleştirildi. Kıbrıs'ın Yunanistan'a ilhakını ve ada üzerinde NATO'nun kesin kontrolünü sağlayacak bu adım, genel dünya konjonktürü ve sosyalist ülkelerin tavrı düşünülürse, korunamıyacak çok ileri bir adımdı. Bu noktadan geri çekileceğini çok iyi bilen emperyalizm,

yarattığı fiili durumun, geri atacağı adımın kısa olmasını sağlayacağını planlamıştı.

Sampson darbesinde Yunanistan'ı kullanan emperyalizm, geri adım atarken de Türkiye'yi kullandı. Ada Türk ordusuna işgal ettirildi, taksim fiilen gerçekleşti. Coğrafi federasyon denilen çözüm yolu, adanın Yunanistan ve Türkiye'nin kontrolünde iki bölgeye ayrılmasını ve böylece, kontrolündeki iki ülke vasıtasıyla emperyalizmin ada üzerinde denetim kurmasını sağlayacak, göstermelik de olsa bağımsızlığını koruması ise, sosyalist ülkelerin ve demokratik dünya kamu oyunun tepkisini yumuşatacaktır.

Adayı, emperyalizm için bir çiban başı olmaktan çıkararak emperyalist planın gerçekleştirilmesi, Türkiye içinde de önemli gelişmelere yol açtı. Şoven duygular körüklenerek, halka karşı

olduğu ve emperyalizm adına ülkeyi işgal ettiği açığa çıkan faşist ordunun prestiji yükseltilerek, halka karşı yaptıkları da unutturulmak istendi. Emperyalizm adına yapılanlar emperyalizme karşı yapılmış gibi gösterilerek anti-emperyalist kavram çarpıtıldı, anti-emperyalist birikim yanlış yöne kanalize edildi. Bir yandan Kıbrıs'a bomba yağdırılırken, bir yandan da barış ve kardeşlik bildirileri atılıyordu. Bu bildirilerin, son üç yılda elini Türkiye halkının kanına boyamış faşist Türk ordusunun uçakları tarafından atılmış olması ve Diyarbakır'da Sıkıyönetim Komutanı iken Kürt halkına ve devrimcilere zulm etmiş Suat Altulga'nın Barış (!) Komutanı olarak altında imzasının bulunması, vaadedilen barış ve özgürlüğün niteliğini ortaya koyar. Kıbrıs'ta insanlar öldürülürken Barış Meleği (!) olarak ilan

edilen Ecevit, "biz Kıbrıs'ta Yunanlılara ve Rumlara karşı savaşmıyoruz, biz Kıbrıs'a barış götürüyoruz" diyordu. Bu söz, bir anlamda gerçeği ifade eder; çünkü orada insanlar emperyalizmin dünyadaki genel çıkarları için ölüyordu, çünkü orada faşist Türk ordusu emperyalizm adına dünya halklarına karşı savaşmıyordu. Getirelen barışın anlamı ise, emperyalizmin rahatça at oynatabileceği şartları yaratmaktı.

Kıbrıs hareketinden Türkiye işbirlikçi-tekelci burjuvazisinin payına, Kıbrıs'ta Rum işbirlikçi-tekelci burjuvazisininin yerini almak düşmüştü. Halkın payına ise, hareketin yükünü çekmek düşmüştü. Halkın milliyetçi duyguları körüklenerek, dışından tırnağından artırdığı paralar (küçük tasarruflar) toplanarak hakim sınıfların emrine verilmiştir. Yeni zamların ve enflasyonun yükünü yine halk

çekecektir. Dikkatlerin başka yöne çekildiği bir sırada, yeni zamanlar yapılırken, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin uzun zamandır istediği kredilerin arttırılması ve piyasaya para sürülmesi de gerçekleştirildi. Böylece, halkın daha da yoksullaşmasına yol açacak enflasyonist gidişin hızlanması için gerekli şartlar yaratıldı.

Ecevit Hükümetinin Kıbrıs politikası ve son ekonomik uygulamaları, işbirlikçi-tekelci burjuvaziile orta-burjuvazinin üst kesimi arasındaki uzlaşmanın işbirliğine dönüştüğünü göstermiştir. Kıbrıs sorununun, Kıbrıs halkı, Türkiye halkı, Yunanistan halkı ve genel olarak dünya halkları yararına çözümü, başta faşist Türk ordusu olmak üzere bütün işgal ordularının Kıbrıs'tan çekilmeleri ve Rum ve Türk halklarının kardeşçe bir arada yaşayacakları bağımsız ve demokratik Kıbrıs Devletinin kurulmasıyla

mümkündür. Şunu iyi bilelim ki, her yerde olduğu gibi Kıbrısta da lanete layık emperyalist işbirlikçisi faşistler ve halkın yolunda yürüyenler vardır. Kıbrıs halkına kan, ateş ve ölüm getirenler, emperyalistler ve işbirlikçi Yunan, Türk ve Rum faşistleridir. Türk ve Rum halklarının kardeşliğini dinamitlemeye çalışanlar, faşistlerdir. Kıbrıs halkının kurtuluşundan ve kardeşliğinden yana olanlar ise, emperyalizme ve faşizmin her çeşidine karşı mücadele bayrağını yükselten devrimcilerdir. Türk ve Rum halklarının kardeşçe bir arada yaşayacakları Bağımsız ve demokratik Kıbrıs Devletinin kurulmasını ne barış(!) ve demokrasi (!) tüccarı Ecevit hükümeti, ne de Türkiye ve Yunan hakim sınıflarının emperyalizmin çizdiği sınırlar içinde pazarlık yaptığı Cenevre konferansları sağlayabilir. Kıbrıs halkının kurtuluşu, Yunanistan

ve Türkiye halklarıyla dayanışma içinde emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı vereceği Halk Savaşı ile gerçekleşecektir. THKO bu savaşta, Kıbrıs Halkının yanında olmaktan şeref duyar.

SONUÇ:

Davamızın haklılığını, Türkiye halkının mücadelesinin haklılığını ve sömürücülerin kaçınılmaz akibetini anlatmaya çalıştım. Eğer bugün silahlar susmuşsa, her taraf sessizse, bu, fırtınadan önceki sessizliktir. Kısa sürede devrim dalgası yeniden kabarcak, devrim fırtınası ezen ve sömürenleri kasıp kavuracaktır.

Silahlı mücadelenin ve THKO'nun savaşçısı olarak, halkımın kurtuluş mücadelesi için bir şeyler yapabildimse ne mutlu bana. Verilmek istenen ceza-

nın büyüklüğü, beni, bu yolda bir şeyler yapabildiğime inandırdığı için mutluyum. Mümkün olan her yerde ve her şekilde,, bu savaşa katkıda bulunabilmek için elimden geleni yapmakta kararlıyım.

Bir kere daha halkımıza ve düşmanlarına açıklıyorum: THKO'nun yiğit liderlerinin başlattığı aydınlık yolda yürümeye kararlıyız. Korkmuyoruz, çünkü, güçlüyüz. Gücümüzü halkımızdan alıyoruz. Zafer ezilen halkların olacaktır.

YAŞASIN HALKLARIN BAĞIMSIZLIK MÜCADELELERİ

YAŞASIN TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU

YA ZAFER YADA ÖLÜM...